

Poštovani mladi ljudi,

Zahvaljujem na Vašem izdvojenom vremenu čime ste pokazali želju za čuti šta Vam dekanesa ima za reći, ili je možda u pitanju empatiju na upućen poziv ili možda lijep odgoj da se na poziv odgovara. U svakom slučaju, hvala Vam.

Kako je poziv javno otvoren, potpuno svjesna odgovornosti koje riječi nose dok odlaze u etar, svjesna odgovornosti poziva koji obavljam, neću birati riječi već ću odgovorno govoriti o mladim ljudima, odgovornosti prema svom okruženju i anomalijama koje živimo.

Kako pokazati lice učitelja/nastavnika/profesora a zapravo, svi smo mi učitelji kada se u sadašnjem trenutku sudaramo sa ozbiljnim i opasnim stvarima. Podmetanja, laži, medijska manipulacija, politički utjecaji, ... sve su to spremni paketi za one koji govore istinu i bore se za istinu. Ako si uspješan u nečemu, ako puno znaš, ili će ti zavidjeti ili ćete mrzeti. Nažalost, istina je da živimo u vremenu mržnje. Ona jeste vrlo ozbiljna ali i za nju ima lijeka.

Mržnju pobjeđuje ljubav.

Poziv učitelja, nastavnika, profesora jeste najljepši, on se radi s ljubavlju.

A jesmo, mi smo krivi za opisana stanja.

Ako se pitate za razlog, zašto smo sve ovo dozvolili, za mene nema boljeg opisa od opisa u romanu Dostojevskog Poniženi i uvređeni: „ Vi čeznete za idealom, za vrlinama. Ali, prijatelju moj, ja sam i sam spreman da priznam sve što naredite, ali šta da radim kad sigurno znam da je u osnovi svih ljudskih vrлина najdublji egoizam. I što je stvar čestitija, utoliko više egoizma nosi u sebi. Voli samoga sebe, to je jedini princip koji priznajem. Život je trgovačka pogodba...”

Fascinatno, baš kako postavljamo stvari **“ja tebi, ti meni”** E to je ovo društvo pokvarilo, **“Ja tebi , ti meni”** Ljudi jesu kvarljiva roba ali tako je od kako je svijeta i vijeka. Zajednice ne čine samo svetci I pravednici, u zajednicama su i grijешnici. Kukolj koji ne smijemo počupati/odstraniti jer s njim se može i žito iščupati. Poznata slika u Bibliji.

Spremajući ovo obraćanje, pored lične iskrenosti jer kako drugačije mogu govoriti, razmišljam o društvenoj odgovornosti studenata koji bi trebalo da budu pokretači društvenih promjena a pri tome, potpuno sam smjela s uma da se obraćam mladim ljudima u Bosni i Hercegovini koji razmišljaju samo u jednom pravcu – kako zbrisati odavde?

Razumijem i ne osuđujem ali... u potpunosti ne podržavam. Ne podržavam jer želim da probudim svijest i da vas upitam...šta će se desiti kada svi odete, tko će u ovoj zemlji svijetlo upaliti ? Tko će vašoj staroj majci čašu vode prinijeti? Nisam manipulativna, niti patetična. Imam puno godina i znam zašto vam ovakvo pitanje postavljam.

Nemojte misliti da sve novcem možete kupiti. Ljubav se ne kupuje novcem.

Možete se usavršavati u svojoj zemlji, možete stjecati najbolje obrazovanje, samo jednu stvar trebate naučiti/usvojiti - nije važno gdje učite, na kom ste fakultetu, važno je od koga učite.

Znanje se kao ni ljubav ne kupuje. Lažu vas oni koji vam drugačije govore.

Vi ste pokretači promjena koje dolaze. Kod vas ne smije da postoji foskula „dobro je, može biti i gore“.

Nije dobro i ne može biti gore.

Sergej Trifunović, glumac za koga ste zasigurno svi čuli, gostujući na jednoj od bh. televizija je između ostalog rekao: „Svet pripada glupima. Svet ne pripada pametnim ljudima. Pаметan čovek je u svakom društvu incident...“

Sve što je rekao Sergej je tačno. Ovo su nesretna društva i nesretna vremena u kojima je neznanje pobijedilo znanje. Međutim, sve ovo vas se tiče i ovo društvo sa svim njegovim anomalijama zajedno treba da mijenjamo. Trulu jabuku bacamo, nju ne jedemo, pa u čemu je problem da trulo društvo zamijenimo zdravim društvom?!

Kako kralj Ibi kaže: „O narode, gde ste, gde ste seljaci, radnici, poštena inteligencijo? A, tu ste... Vi to nekom prečicom, nekom stranputicom. Moj narod me opet izaziva da im održim jedan govor, da to ovako sunem u masu pa kako padne. Nekako krene od nama ka njima. Neka taj govor klizi k'o po vodi. Ej, narode... Divan narod, divan, obožavaju me prosto. Ej, narode moj... Šta je to sa tim mojim narodom? Zameniću ga za neki nov, šta će mi polovan narod, zamenim to pa koliko dobijem, nije važno...“

Kažu mi da sam utopista ali ne, nisam, vjerujem da još uvijek ima smisla boriti se i javno govoriti. Svake godine, postala je tradicija na ovoj visokoškolskoj ustanovi čitam stihove Kiplinga, pjesme „AKO“, testament koji je ostavio svom sinu ... A zašto čitam i zašto vam to ostavljam u amanet da ponesete sa ove visokoškolske ustanove, zato što nikakva bogatstva ovoga svijeta nisu važna niti imaju neku vrijednost, jedino što se na svim svjetovima računa je „BUDI ČOVJEK SINE MOJ“.

Dekanesa
Prof.dr Marijana Semič Šećibović

U Konjicu, 6. 10. 2025. godina